

א) נכוח יא. לקמן ז:
כח. עירובין יג. (ז) [לקמן ז]
ז: עירובין ג. תוספ' פרק ז ה"ב (ג טז);
ד) עירובין ע"א. (ה) שם מט. (ו) שם. (ז) מא.;
ח) ברכות נב.; ט) שם נג.; י) מעשרות פ"ג ה"ג, (כ) כתובות מד ע"א.

גליון הש"ס

[מכמי תוס' ד"ה לא נלכה וכו' אל לא היתה נכונה שצעה טפחים. רק שצעה טפחים כ"ה הגירסא הנכונה, מג"א וכו' וכו']:

ליקוטי רש"י

ב"ש פוסקים. דלחוי לחמשי צעין [לקמן ז].

הגהות וצינונים

[א] צ"ל בקיטוניות (וכ"ה בכתי' ודפו"י, דק"ס): [ב] ס"א אמר רב הונא (גליון). נראה שכוונתו שצ"ל ס"א אמר רב שמואל בר יצחק אמר רב הונא (כ"ה) בבבל המאור לקמן ז ע"ב וברא"ש סי' א וע"י בערל"ג לעיל ב ע"ב ד"ה דמר (סב): [ג] כתיב שיהא: [ד] יש להוסיף וכו': [ה] צ"ל וקיטוניות קטנות (רש"י): [ו] נ"ל דמתיבת וד"ה הוא תחלת הדיבור והוא ציון על לשון הש"ס ואיהי יתבה בקיטוניות (מראה כהן רש"י): [ז] מתיבת י"ל עד ולי נראה ליתא בדפו"ר ונוסף ע"פ מהרש"ל דפרי"ט: [ח] צ"ל על מקום השלחן (נגה יוסף): [ט] צ"ל א"א (בית יצחק, ועיין ילקו"מ וספר בנייה לכן איש חז"ל) צ"ל רורבו וישלחני (ר"ש דעסוי גנוי יוסף): [כ] ע"י ילקוט מפרשים: [ל] א"א שבעה כצ"ל מג"א וט"ז רס"י תרלד ע"ש (גליון) וכ"ה בתוס' הרא"ש: [מ] צ"ל עבדין: [נ] [צ"ל ושפחן] (גליון): [ס] לקמן במשנה (כח ע"א) וכן בברכות (ט ע"א) לא גרסינן "שחלה" ועי' ערל"ג: [פ] בדפו"ר ליתא לתיבתו אלו "ומסקינן התם דהלכה כרבי יוחנן החורני" ובהגהות מראה כהן כתב שצ"ל ומשמע התם דהלכה כבית הלל" ועי' יד דוד וערל"ג:

משום אורא. רוח שהוא^א שולט זה מפני החוס: אלא ל"מ"ד בקטנה פליגי. אל כל גדולה אפילו רבנן מודו: וכי דרכה של מלכה^ב. והלא נערותיה ומשרתיה מסוצים עמה: לקיטוניות שבה. סוכה גדולה לזני מסיצת' וקיטוניות קטנה^ב צמוכה לזניעות^ב והיא צקיטוניית יתצא ואל"ג דפסולה לא איכפת לן דאשה פטורה מן הסוכה: ורבי יהודה סבר זשאנינה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו ושולחנו הכל כיון דזניה גצה הוא לה גדולה ומודו זה רבנן ומאי ראייה של רבי יהודה "ל"ל דשולחנה צמוך הסוכה הגדולה היתה וזניה על^ב השולחן היו יושבין ראשן ורובן ולא כמסוצין הן ולא^ב כזקופין. ולי נראה דודאי לרב חנן קשיא והאי תירוולא לרב הונא הוא וכן עיקר דשיעור ראשו ורובו^ב אמרינן לקמן^ג דחינו אלא ו' טפחים ואי אפשר לשצעה זניס שצעה טפחים: בב"ש. דחי כז"ה לא צעי שולחנו כלקמן צפרק הישן (דף כת.). ודיקא נמי גרסינן. ודיקא נמי דלקמן צגדולה פליגי והוא יושב על הפתח מצחוץ^ב וראשו מושכב לחוכה ושולחנו לפני גופו צצית: מודקתני. גצי פלוגתא מי שהיה ולא איירי זשיעורא דסוכה: ואם איתא. דזשיעורא דסוכה פליגי ליתני סוכה המחזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה ושאינה מחזקת אלא כדי ראשו ורובו צ"ש פוסלין כו': אמר מר זוטרא דיקא נמי. דצקטנה פליגי וזשיעורא דפוסלין ומכשירין על כרחך אסוכה מהדרי: אלא לא גרסינן והכי גרסינן לעולם צצרתני פליגי: פטור מן המזוזה. כולה מפרש טעמא לקמן: ואינו נחל"מ. אלא פודהו לעולם ויואל ציוכל אס לא גאלו כשאר קרקע צלא צצין: מעורכי המלחמה. מי האיש אשר צנה צית חדש וגו' (דצריס ט): ואין מערבין בו. דרך צציהם להיות פתוחין לחצר והרצה צציהם פתוחים לחצר אחת והן יולאין דרך חצר לרשות הרצס נמצא החצר רשות לכולן והצציהם כל אחד מיוחד לצעליו ואמרו חכמים אין מוציאין מרשות לרשות צלא עירוב שיערב כל הרשויות להיותם רשות אחת ומיקנו ליתן כל צית וצית שצחצר פת^ז וכולן צצל אחד^ז ומניחין אותו צצחד מן הצציהם ונעשים כולם כאלו דרין צצותו צצית^ז וכל הצציהם דירה אחת ואשמעינן הכא דצית שאין צו ד' על ד' אין צריך ליתן את הפת: ואין משתתפין בו. שתיקנו חכמים על כל חצר הפתוחה למצוי כדרך שתיקנו עירוב לצציה החצר שיהו נותנין צציתוף ואס צית קטן זה פתוח לחצר שצמצוי ואין צית אחר פתוח לה אין משתתפין צו אין צריכה ליתן צציתוף: ואין מניחין בו עירוב. החצר לחצר

לא נצרכה אלא לקיטוניות שבה. מה שדחק צקונטרס לרב חנן צר רצה מה ראייה לרבי יהודה הא אי אפשר לשצעה זניס שצעה טפחים לאו פירכא היא דלילמא ארוכה טווצא אל לא היתה רחצה^ז שצעה טפחים וזניה אורך הוו יתצי:

דאמר לך מני ב"ש היא ולא תזוז מינה כו'. צסדר רב עמרם פסק שצעה מקומות הלכה כז"ש חדא האי דסוכה צריכה שתיח מחזקת ראשו ורובו ושולחנו ואידך צצמנות פרק התכלת (דף מ. ושס) גצי סדין צצליית צ"ש פטורין וצ"ה מחייבין עוד לשם^ז כמה חוטיין הוא נותן צ"ש אמרי ד' וצה"א ג' עוד התם כמה תהא משולשלת צית שמאי אומריס ד' וצה"א ג' צכל הני עצדי^ז כז"ש ואידך צצמסכת צצרות פרק אלו דצריס (דף נא.): צש"א מכצדין [את] הצית ואח"כ נוטלין לידים ואמרינן צצנמ'^ז צכוליה פירקין הלכה כז"ה צר מהך עוד התם צצסוף פירקא גצי מי שאכל ושתה^ז ולא צירך דמייתי צצממרא^ז עוצדא דרצה צר צר תנה דאשכח יונה דדהצא וחד תלמיד דעצד כז"ש ואשכח ארנקי ואידך תלמיד דעצד כז"ה ואכליה אריה וקלת קשה הא דקאמר התם צכוליה פירקין הלכה כז"ה צר מהך ושמה משום דצ"ה נמי מודו דלכתחילה מיהא עצדינן כז"ש ועל מה שפסק צהך דהכא כז"ש אין להקשות מהא דאמרינן פ"ק דצצרות (דף יא). דאמר רב יוסף עשה כצרי צ"ש לא עשה ולא כלום ומיייתי ראייה מההיא מילתא דסוכה מעשה צצרי יוחנן החורני שתלה^ז והלכו זקני צ"ש וזקני צ"ה לצקרו ומנלואוהו שהיה יושב ראשו ורובו צצסוכה ושולחנו בתוך הבית בית שמאי פוסלין וכו' ומכשירין דייקת מינה הנה צ"ה מכשירין אצ"פ שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד וכו' פוסלין (ז) בסוכה קטנה פליגי וכיון דיתבי אפומא דמטללתא ושולחנו בתוך הבית. ואוקימנא לעולם בסוכה גדולה. (וכי דאמרין) [ודיקא נמי] מודקתני [במשנתנו מי שהיה ראשו ורובו ולא קתני מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו. ודחיינן להאי אסברא משום דקשיא לן דאי איתא שסוכה גדולה היא וכשרה ומשום שיושב על פי הסוכה ושולחנו בתוך הבית פליגי אי הכי לא יצא ידי סוכה היה להן לומר אלא מודקתני פוסלין ש"מ בסוכה קטנה פליגי. ואמר' אי הכי דבסוכה קטנה פליגי ליתני מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד ב"ש פוסלין כו' מי שהיה [ראשו ורובו] סתם למה לי. ותריצנא בתרתי פליגי. בגדולה וקטנה וחזורי מחסרא והכי קתני מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בבית או שאינה מחזקת ראשו ורובו ושולחנו ב"ש פוסלין וכו' ומכשירין וקיי"ל בב"ש. והני מתניא דקתני חדא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה רבי אמר עד שיהא בה ד' על ד' אמות ותניא אידך כל שאין בה ד' אמות על ד' אמות פסולה וחכ"א מאן תנא להא דת"ר בית

ואין מניחין בו עירוב. ללא חזי לדירה ואפי' לשמואל דאמר פרק מי שהולאיהו (עירובין דף מט. ושס) עירוב משום קנין לא מיקנו רשותייהו צצציל צית ללא חזי לדירה ודכוותיה אשכחן התם שמואל גופיה דאמר צית שצמניחין צו עירוב אין צריך ליתן פת מאי טעמא כולהו הכא דיירי ואף על פי דאית ליה עירוב משום קנין ומקנו אהדדי משום דמנחי עירוב צצציתו:

עין משפט
נר מצוה
השק שלמה על רבינו הננאל

אפילו אינה מחזקת אלא ראשו ורובו כשרה ואוקימנא קמיינא כב"ש ובתרייתא כב"ה פשוטות הן. מאן תנא להא דת"ר בית שאין

[א] [נראה דצ"ל דלמא צצסוכה גדולה פליגי וצמן דיתבי אפומא דמטללתא וכו'].